

Storbritannien udtrykte tvivl om, hvorvidt en økonomisk blokade ville medføre de tilsigtede resultater; en handelsblokade, der nødvendigvis måtte forbindes med en fuldstændig maritim blokade, ville i øvrigt være så bekostelig, at FN næppe ville kunne tilvejebringe de fornødne midler. *Japan* gav tilsagn om at ville efterleve tvangsforanstaltninger lovligt iværksat af Sikkerhedsrådet, men mindede samtidig om, at handel er Japans eksistensgrundlag, hvorfor det så vidt muligt handlede overalt på jorden.

Fra dansk side afgav *landsretssagfører Hermod Lannung* et indlæg (jfr. bilag 5), hvori der henvistes til udenrigsminister Per Hækkerups tale i generaldebatten under 18. samling. Udenrigsministeren havde ved denne lejlighed anbefalet FN samtidig at følge to politiske linjer: Dels udøve pres mod Sydafrika for at få dets regering til at opgive apartheid, dels forsøge at overbevise de hvide sydafrikanere om, at der også ville være en fremtid for dem efter apartheid-politikkens ophør. Danmark var fortsat overbevist om, at en sådan dobbelt fremgangsmåde var mest ønskelig, men da Sydafrika stadig fortsatte sin raceadskillelsespolitik, var man nået til den slutning, at situationen i Sydafrika udgjorde en trussel mod den internationale fred og sikkerhed, hvorfor den danske regering ville kunne støtte en generalforsamlingsresolution, der henledte Sikkerhedsrådets opmærksomhed på dette forhold, og som anbefalede Sikkerhedsrådet at overveje, hvorledes der effektivt kunne iværksættes sanktioner mod Sydafrika under FN-pagtens kapitel VII. (Derimod er det fortsat Danmarks standpunkt, at en opfordring fra forsamlingen direkte til medlemsstaterne om boykot af Sydafrika er pagtstridig.)

Det danske indlæg blev hilst med glæde af adskillige af de delegerede fra de nye lande, og Danmarks solidaritet med de afro-asiatiske stater blev betegnet som et eksempel til efterfølgelse for andre vestlige lande. Da det danske indlæg imidlertid blev afgivet relativt sent i debatten, nåede det kun i begrænset omfang at blive kommenteret af de efterfølgende talere, men der mærkedes dog gennemgående stor tilfredshed med dets indhold.

Udvalget sluttede den 7. december 1965 behandlingen af spørgsmålet med afstem-

ning om et resolutionsforslag, der dog forinden af forslagsstillerne var modificeret på visse punkter efter forhandling mellem apartheid-udvalgets formand og *den danske FN-ambassadør*. Den vigtigste indrømmelse var en ændring, hvorefter resolutionen ikke længere opfordrede medlemsstaterne til at efterleve res. 1761 (XVII) af 6. november 1962, der efter dansk anskuelse overskred Generalforsamlingens beføjelser i forhold til Sikkerhedsrådet. De pågældende ændringer gjorde det muligt for Danmark at stemme for resolutionen som helhed og bevirkede, at bl. a. også Sverige kunne stemme positivt, medens de øvrige nordiske lande afstod.

I resolutionens centrale afsnit *henleder* Generalforsamlingen Sikkerhedsrådets opmærksomhed på, at situationen i Sydafrika udgør en trussel mod den internationale fred og sikkerhed, at handling i medfør af pagtens kapitel VII er påkrævet til løsning af problemet, og at universelt anvendte økonomiske sanktioner er den eneste vej til opnåelse af en fredelig løsning. — Denne paragraf blev ved delafstemning vedtaget med 70 stemmer for (herunder Danmark), 12 imod (en række vestlige lande, herunder USA, Storbritannien, Frankrig og Canada), medens 13 undlod at stemme (herunder enkelte latinamerikanske lande, Island, Norge, Sverige, Finland og Japan).

Resolutionen *opfordrer* i øvrigt indtrængende Sydafrikas vigtigste handelspartnere til at standse deres voksende økonomiske samarbejde med Sydafrika, da dette opmuntrer den sydafrikanske regering til at trodse verdensopinionen og til at fremme apartheid-politikken. — Denne paragraf blev vedtaget med 75 stemmer for, 3 imod (Storbritannien, Australien og Portugal), medens 19 afstod (herunder de nordiske lande inclusive Danmark).

Resolutionen *beklager* tillige, at visse stater ved politisk, økonomisk og militært samarbejde opfordrer den sydafrikanske regering til at fortsætte sin racepolitik. — Denne bestemmelse blev vedtaget med 72 stemmer for, 4 imod (Storbritannien, Australien, Belgien og Portugal), medens 19 afstod (herunder alle de nordiske lande).

Endvidere *anmodes* alle stater om at ville efterleve Sikkerhedsrådets resolutioner i